

[Anna-Marie Hansen]

føre felttog mod velfungerende uddannelsesinstitutioner, taler for sig selv, og Socialdemokratiet tager skarpt afstand fra proceduren – fra det tilfældighedernes spil, vi har set. Vi appellerer endnu en gang om, at man indser, hvor tåbeligt det hele er.

Opgiv da det spil med seminarierne, der er begyndt! Ryd bordet, og lad os til forskel fra hidtil tale uddannelsespolitik!

Kirkegaard (KF):

Nu er der jo ingen grund til, at vi skal gentage hele debatten fra andenbehandlingen. Det agter jeg i alt fald ikke at lægge op til, men på baggrund bl.a. af det sidste indlæg er det nødvendigt at komme med nogle ganske få bemærkninger.

Socialdemokratiet har gentagne gange stillet det spørgsmål: Hvorfor dog nedlægge uddannelsesinstitutioner, når der vitterlig er et stort og stigende uddannelsesbehov i Danmark? Jeg er fuldstændig enig med Socialdemokratiet i, at der er et stort og stigende uddannelsesbehov. Det bliver de menneskelige ressourcer, der bliver kilder til vækst i det samfund, som vil komme i de nærmeste år. Men uddannelse koster penge – mange penge endda – og derfor er det piskende nødvendigt med en behård prioritering af de midler, som vi nu er i stand til at stille til rådighed fra samfundets side. Vi skal vride den størst mulige nytteværdi ud af hver eneste krone.

Derfor er jeg helt og aldeles uenig med Socialdemokratiet, når man vil holde hånden over en hvilken som helst uddannelsesinstitution, når man næsten for enhver pris vil bevare den seminariestruktur, vi nu engang har på nuværende tidspunkt. Er der én gang oprettet et seminarium, skal det tilsyneladende bevares til evig tid.

Med en sådan mangel på evne til prioritering kommer vi ingen vegne. Vi er nødt til at overveje nøje, hvordan vi anvender de penge, vi har til rådighed.

Børnetallet falder i Danmark – kraftigt endda – og derfor er antallet af studiepladser på lærerseminarierne skåret ned. Det er rigtigt at gøre dette, men som bekendt er antallet af seminarier ikke fulgt med i denne nedskæring, og derfor står vi i dag med et stort antal meget små seminarier, der har så få studiepladser, at det også ud fra et pædagogisk hensyn er stærkt be-

tænkeligt. Hvis vi derfor begrænser antallet af seminarier, kan vi oven i købet give det samme antal unge en bedre uddannelse for færre penge. Det er der både mening og perspektiv i, og det er et standpunkt, vi tør stå ved.

Men vanskelighederne opstår – jeg tror også, det først og fremmest er dér, vanskelighederne er opstået for Socialdemokratiet – når man skal til at udpege, hvor det så er, reduktionen skal finde sted. Det er der mange meninger om, også her i Folketinget og også i de enkelte folketingspartiers grupper, og jeg har en fornemmelse af, at når Socialdemokratiet har meldt sig ud af beslutningsprocessen, er det nok for at undgå disse ubehagelige beslutninger. Men dem er der altså nogle der skal træffe, disse ubehagelige beslutninger.

Socialdemokratiet har i tillægsbetænkningen kritiseret selve beslutningsproceduren. Man har brugt en formulering, som går noget i retning af, at det er sket som et rent partipolitisk slagsmål. Jeg har spekuleret på, hvad man egentlig mener med det.

Hvem skal efter Socialdemokratiets opfattelse træffe den type beslutninger? Vil man overlade det til embedsmændene alene? Det er da et synspunkt, men jeg deler ikke dette synspunkt. Skulle man overlade det til ministeren alene? Selv om vi i Det Konservative Folkeparti har stor tillid til den nuværende minister, vil end ikke jeg anbefale det synspunkt. Eller skal man placere ansvaret i Folketinget hos de mennesker, der nu engang er valgt til at træffe den slags beslutninger? Et politisk parti som Socialdemokratiet skulle dog være det sidste til at kritisere, at en sag ender i Folketinget og bliver afgjort i forhandlinger mellem partier, der finder frem til et fælles standpunkt. Jeg kan ikke selv med min bedste vilje se, at der er noget forkert ved denne procedure.

Men har Socialdemokratiet overhovedet en seminariepolitik? Adfærden under hele denne proces har været en besynderlig blanding af total passivitet og krumspring, og i dag er der næppe en sjæl i kongeriget, der aner, hvad Socialdemokratiets seminariepolitik er. Hvis det har en, tør jeg godt betegne den som verdens bedst bevarede hemmelighed.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Hr. Kirkegaard starter med at sige, at det vist